

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ.

Εκδίδεται δις τῆς ἑβδομάδος, κατὰ ἡμερικὴν καὶ ἡμετέραν.

Τιμῆται κατ' ἔτος δραχμ. 36. καὶ καθ' ἑξαμηνίαν — 18.

Αἱ ἀπαίτησις διευθύνονται πρὸς τὸν Ἐκδότην.

„ΠΟΛΙΣ ἈΝΑΡΑ ΔΙΔΑΣΚΕΙ.“ (Σύμων, ἐκ τῶν Πολιτ. Πλου.)

ΝΑΥΠΛΙΟΝ. Τῆ 4 Μαΐου 1833. Πέμπτη.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Συνέχεια τῆς ἱστορικῆς ἐξετάσεως τῶν Πολιτικῶν Ἐφημερίδων τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ φρικώδεις κατὰ ἀλήθειαν καὶ διηκεῖς περισπασμοὶ τοῦ πολέμου δὲν συνεχώρησαν εἰς διάστημα χρόνου ἀρκετὸν τῆν τακτικὴν, ὅσον ἦτον δυνατόν, ἐκδοσὶν Ἐφημερίδων, ἀν καὶ δὲν ὑπῆρχε πλέον ἑλλησφις τύπου. Μῆτε Μύλις, μῆτε γωνία τις τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Σπέριας, ἀπελάμβανε μονιμὸν τινα ἡσυχίαν. Εἰς τὴν ἰδίαν ὑπέκειντο κατηγοριαν καὶ αἱ Νῆσοι. Μιηρότεροι τῶν ἐξωτερικῶν κινδύνων δὲν ἦσαν οἱ ἀλλεπαλληλοὶ ἐσωτερικοὶ σπαραγμοὶ τῶν Στάσεων, ὅσαι διαφιλονεικιοῦν πρὸς τὸ μέρος τῶν τῆν πολιτικῆν ἐπὶ τῶν κοινῶν ὑπερισχυσιν. Προηλθεν εντευθεν τὸ γὰρ ἡ σχηματισθῆ ἰσχυρά, ὅσον ἀνηκε εἰς τὴν φυσικὴν προσωρινότητα τῶν πραγμάτων, οὐδὲ αὐτὴ ἢ χρειοδεῖρα παρ' ὅλα τὰ ἀλλὰ Ἑστικὴ Κυβερνήτης. Καὶ ὁμῶς, ἐν τῷ μέσῳ περισεσῶν, τῶσων τρήμερῶν, ἐλαβον ἀρχὴν ἀπὸ τῶν 1833 τὰ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ,

ἐκδιδόμενα εἰς τὴν πόλιν τῆ Μεσολογγίου μέχρι τῆς ἐνδύου πτωσεως, ἢ τῶν 1826. Ἡ Ἐφημερίς αὐτὴ, γέγραμμένη εἰς σπουδαίαν καὶ ἐνληπτόν γλώσσαν, ἐχρησιμεύει δι' ἀρκετῶν πολιτικῶν ἰδεῶν καὶ διαφόρων ἰδησῶν τῶ ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς. Ὁ Συντάκτης τῆς ἐπηγγελλετο τὸν ἡμιπράτην ἀλλ' ἐμακρύνθη πολλάκις ἀπὸ τῆν ὅποιαν προέδεσεν ἐξηγησῶν τοῦ φρονήματός τε διὰ μίαν ἐπισημημένην εἰς τὴν Πρωκῆρῶν τῶν Περιοδῶν ἐκ τῶν Συγγραμμάτων τοῦ Βενδὰμ. Περιπλέον τὸ πινδύμα τῆς Ἐφημερίδος ἀνεπτύχθη, ἀρὸν ἐλαβεν οὗτος μέρος εἰς τὰ πολιτικὰ τῆς Ἰουτικῆς Ἑλλάδος, μολοντί ἐκῆρῶντεν ἀλλεπαλληλῶς, “ὅτι ἔδειξαι πατρίαν, ἢ ἀτόμου, δὲν βασουίην, ἢ ὑπερασπιζόμεθα τὸ μέρος (α).”. Κατήνησε

δὲ αὐτὴ ἔχουσα κύριον ἔργον τὸν ἀπότομον διωγμὸν καθενοῦς μέρους καὶ πνεύματος ἐναντίς εἰς τοῦς πολιτικούς σκοποῦς τοῦ ἀληθινῆς αὐτουργου τῆς καὶ τῶν ὁπαδῶν του. Εἰς τοιοῦτον ἐκ προσδῆκης μετρον προσέφυγεν ὁ σερηδεὶς τὴν Προεδρίαν τοῦ Ἐκτελεστικοῦ τῆς Α' Περιόδου ἐπὶ τῆς Συνελεύσεως τῆς Ἀσπρου, καὶ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἄλλης τοῦ Βουλευτικοῦ τῆς Β' Περιόδου διὰ τὰ συμβάντα εἰς Τριπολιτζάν ἐπὶ τῶν 1823, ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ πρώτου ἐμφυλίου Πολέμου. Ἦτο τάχα αὐτὸς ὁ ὑποδιέσερο, ἢ ὁ ἀξιοτερότερος ἀπ' ἐκείνων, ὅσοι πατῶντες ἐκ παραδειγματός ἐπὶ τῶν αἱματομένων κεφαλῶν τῶν συνπολιτῶν τῶν, ἀνέβησαν περιοδικῶς τὸ βῆμα τῶν τοιοῦτων ὑψηλῶν θέσεων μέχρι τῆς 25 Ἰαννουαρίου, 1833, ὅτε καὶ ἐπανωσαν κατ' εντευχίαν τὸ “Οὐκ εἶ με καθεῖδεν”, ἢ Προεδρία καὶ τὰλλα τοιαῦτα ονειροπολήματα; Τὰ πράγματα μαρτυροῦν τὸ δεύτερον. Ἀλλ' οἱ περισσότεροι προσκυνοῦν τὸν Ἡ-

“του... Παρατρέχων τὸ πρῶτον κατὰ τὸ ῥητορικὸν τῆς Ἀποσιωπήσεως Σχῆμα, αγωνίζεταὶ νὰ ὑπερασπισθῆ δι' ἄλλου τῆς Λογικῆς Ἐπιχειρηματός, ὡς νὰ ἔλαμν τὸν ρατσασμαγορῶν εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἄλλων. “Καὶ εἰς (ἀπο- κριτικῶς) διὰ Βίλιουμ νὰ λίγη ὁμοί, ὅτι “ἐπιταμὶν Ὀλιγαρχία, ἢ Δημοκρατία. “Αἱ “καταρτήσεσιν οὐκ: ἀν ὁ Κ. Μαυροκορ- “δατος ἦναι Φαναριώτης;” δὲν εἶναι Μαυρο- “κορδατος; καὶ τὰν ἦναι Μαυροκορδατος, δὲν “εἶναι Φαναριώτης... “Ὡς τὰς κατ' αὐτὸν Μαυροκορδατος ἦσαν Δημοκρατία” καὶ κατὰ Φαναριώτης Ὀλιγαρχία, ἢ ἄλλο τι. “Ὁ ρασιότερον συλλογισμὸν δὲν ἠδύνατο νὰ κληθῆ διὰ τὸ πρῶτον, ἀν καὶ δὲν ἤσχεσθιν εἰς τὸ δεύτερον. “Ἐπὶ λοιπὸν αὐτοῖς ἰδοματικῶς τὰ δημοκρατικῶς, καὶ ἦτο ἀδύνατον ἐκ τούτου νὰ συμπεριεσθῆ ἢ ἄλλου, ἔχοντά διαφορετικῶς παρὰ τὰς ἰδικὰς τοῦ πολιτικῆς ἰδέας, ἔλατται ἀληθινῆ ἢ ἰναντίον του καταρτήσεως τοῦ Κοινοῦ. “Φιλία ἐλικρινῆς ἰδίων συμφορῶν.” λέγει ὁ Περικατηρικός Φιλόσοφος.

Ἐνδρωτος ὁρῶντος ἀρκετῶς, καὶ μὴ δυσλο- λημοικὸς νὰ γνωρίσῃ ὅχι ἐπιπολαίους τῆν ἠ- δικὴν κατάστασιν τοῦ ἔθνους του, δὲν εἶναι πι- σακὸν, τοχαζομίδα, τὸ νὰ ἐλάττωσι συστημα- τικῶς τὴν Δημοκρατικὴν Πολιτείαν. Δὲν προσ- κρούσιν, ἀν ἐλπίζω, ὅτι ἦτο αὐτὸς Ὀλι- γάρχης, καὶ μάλλον παρὰ Ὀλιγαρχίας. Ὁ δὲ Συντάκτης τῶν Χρονικῶν ἱερὰ νὰ γνωρίσῃ, ὅτι καὶ αὐτὴ ἢ Σαυμαζομὴν Πολιτείαν τοῦ Περικλῆος ἦτο “Λογικὴ Δημοκρατία”, κατὰ τὸν ἀξίωτικὸν Ἱστορικὸν Θεολογὸν.

λιον ἀνατέλλοντα, ἢ δούμενον, εἶ- πεν ὁ Πιομπήσιος πρὸς τὸν Σύλλαν. Τὸ ἴδιον ἀκολουθεῖ καὶ εἰς τὰς πο- λιτικὰς καταστάσεις, κατὰ τὸ πνευμα- αὐτοῦ τοῦ Πιομπήσιος, καὶ μάλιστα εἰς τὰς εποχὰς πολέμου καὶ ἀνωμα- λίας. Οἱ ἄνθρωποι ἐπιρρέπτεν μέ- ρος ἀπ' αὐτοῦ τῶν, καὶ οἱ περισ- σότεροι δανεζόμενοι ἀπ' ἄλλου, τὸν φθίνον καὶ τὴν ζηλοτυπίας, ὅταν φθασῶσι κινουμένοι ἀπὸ τὰς δο- ἔσοκτοκίας καὶ τὰς θελήσεις ὀλιγῶν. Δὲν πολλὰ κίτην ἀνατροπὴν τῶν ὀλων διὰ μερικάς ἀποτυχίας καὶ δυσαρεσκίας, ὅταν ἀποπτύσσωσι τοῦς χαλινούς τῆς ὀρθῆς κρισεως; δὲν ευχαρισιοῦνται συρνακίς εἰς τὸ παρὸν; καὶ ἐλπίζουσι πάντοτε τὰ ἀληθῆ, ἢ μεγαλήτερα τῶν ὑπαρ- χοντων, ἀγαθὰ ἀπὸ τῆν μεταβο- λῆν τῶν πραγμάτων. Εἰμὲθα εἰς ἐνός μέρους βεβαιοί, ὅτι οἱ Ἕλλη- νες ἐγευθησαν ἀρκετῶς τοῦς πικροῦς καρπούς τῶν βεβιασμένων Μετα- βολῶν, τὰς ὅποιας ἐχαρκτηρίζε μόνη τοῦ προσωπικοῦ ἢ ἀλλαγῆ, καὶ οὐδεμία βελτιωσις πραγματι- κῆς δημοτικῆς καταστάσεως. Πρί- πει ὁμῶς νὰ ὁμολογησωμεν ἐκ τοῦ ἄλλου, ὅτι, καθὸ ὑποκειμενοι εἰς τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας, προε- τιμησαν, ἢ ἐβιάσθησαν πολλὰκις νὰ προτιμησῶσιν, ἐπεινοῦς, ὅσοι, ἐ- νῶ κατὰ πρῶτον του, ἐξέπληττον μὲ τὰς μεγαλορῆρῆμοίας, τὰ πλέ- τη, τοῦς δορυφόρους, τὴν κατα- γωγὴν καὶ τὰς ἀπαιτήσεις ἐξαιρε- τικῶν δικαίων, ἐφάνησαν τέλος πάντων καὶ εἰς τὸ σάδιον, ἀνατέλ- λοντες ἐπὶ κεφαλῆς νεομόρφων σά- σεων. Ἦκολούθησεν ἀδύνατον εν- τευθεν τὸ νὰ ἰδῆ πραγματοποιη- μένους τοῦς κυρίως πολιτικῶς σκο- ποῦς, τε τὸ, περὶ οὗ ὁ Λόγος, Ὑ- ποκειμενον, ἐπὶ ἢ ἀνατολή τε ἀ- πὸ τῆν Α' Συνελεύσειν τῆς Νέας Ἐτῆσανδρῶν δὲν ἠδυνήθη νὰ ζω- γορήσῃ τὰς ἐλπίδας τοῦ Κοινοῦ, ὡς ἐπισκοτισθεῖσα αἰετῶς ἀπὸ δια- φόρους ἀντιπαραδέσεις, καὶ οὗτος ἔδνε βαθυδὸν σερούμενος τὴν γε- νικὴν ἐπιρροίαν.

Ἀπὸ τὰ μαθήματα τοῦ μηχανικῆ σπουδαστηρίου τῶν Χρονικῶν προέκυψαν καὶ ὅχι ὀλίγα δυσωχῆ- ματα, ἐνῶ ἔσπουδασαν νὰ τ' ἀκο- λουθήσωσι καὶ ἄλλοι, ὡς μέσον τῆς πολιτικῆς συντηρησεως, ἢ ἀνα- στάσεως τῶν. Ἀπὸ τὸ πρῶτον πο- λιτικῶν μαρτείων τούτων ἐμνήθη- σαι οὗτος τοῦς τρόπους τῶν ἐμφυ-

(*) Ἰδε' Ἀρ. 60 τῶν Ἑλληνικ. Χρονικ. τοῦ 1824.

Περὶ τῶν εἶναι ἢ ἀναστροφῆν αὐτῶν ἀπο- λογία τοῦ ἰδίου Μεγιστοῦ ἀπὸ διαφόρων, ὡς: “Μαυροκορδατὶς καὶ Φαναριώ-

λίων καταδρομῶν, ἐνῶ πρῶτα αὐτά, μετὰ τὸ παραδειγμα τῆς ἀνοήτου Ἀποκρητέως, (α) του Ὀδυσσεῦς Ἀνδροντέου, ἐπήρθεσαν τὸν κατατριγυμιόντων Ὀπλαρχηγῶν, ἐδυσφημῆσαν καὶ ἀδικῶς ὡς προδῦτα, τῆς Πατρίδος τόσου, καὶ τὸν ἐνδοξόν Γ. Καραϊσκάκη, καὶ συνετότισαν τὴν ἄσσαν τῆς ἐπιδέσιως τῶν Ῥεμιλιῶτων ἐναντίον τῆς Πελοποννήσου. Ἐξ ἐνός, μέρους ἠδὲλον αὐτὰ τὴν Διοίκησιν τῆς Ἑλλάδος, διπλοῦν καὶ φιλόσορον μητέρα πρὸς ὅλου, καὶ ἐκ τοῦ ἄλλου ὄριωντο νὰ τὴν ἀποκαθίσωσι μετὰ, συμβῆλας τῶν σκληρῶν μηρυιῶν καὶ αὐτοχρημα Ἐκδικησιν, ὅπως τὴν ὀνομαζόν παρηχητικῶς διάφοροι ἐκ τοῦ χυδρὸν οχλοῦ. Θέλουεν μακρυνῆ πολὺ ἀπὸ τὸ προκειμενόν, ἀν ἀκολουθῶμεν γῶν τὴν περιστατικὴν ἀταλυσιν τῶν γενικότητων τούτων.

Καὶ τὰ Ἑλληνικὰ Χρονικὰ, καθὼς καὶ ὅλαι αἱ λοιπαὶ Ἐφημερίδες, ἐπάσχισαν ὡς πρὸς τὸ ἐξωτερικόν νὰ κατασιγάσωσι τὴν μερικὴν ἐπι διαρκουσαν καταλαλιαν, καὶ νὰ φυλαξῶσιν ἀκμαίον τὸ πυρ τῆς παγκοινῆς ἐνδυσιασμῆ ὑπέρτης Ἑλλάδος. Συνείτερον εἰς τὸ νὰ ἐξελίξωσιν ἐπι μαλλον τῆς δυνατέ, τῆς Ἑυρώπης, καὶ νὰ σηκώσωσιν ἐκ τῆς μέσης τῆς αὐφιβολίας τῶν (β). Ἐπὶ πρὸς τὸ σιωπάζον αὐτὸ ἀντικειμενόν κριτεται μέχρι τι-

νος φρόνιμος καὶ ὠφέλιμος ἢ διαγωγὴ ἐκείνου, ὅστις κατέσκαφεν ἐκ δεμελιῶν, βοηθούμενος καὶ ἀπ' ἄλλας καὶ τῆς Πελοποννήσου; Ἀρχοντας, τὴν ἀμείσον γενικὴν ἐπιρροίαν του κηρυχθέντος Ἠληρεῖσιν τῆς Γενικῆς Ἐπιτροπῆς. Ἄλλ' ὡς πρὸς τὸ ἐσωτερικόν, ἐδέρμαιον μὲν τὸν ζῆλον τῆς Στρατιωτικοῦ πρὸς τῆς πολέμου, δὲν ἠκολέθησαν ὅμως τὴν εὐκρινειαν τῆς πατριώτῃ κήρυκος. Τὸ πάθος τῆτο χαρακτηρίζει καὶ τὰς ἄλλας ὠσεπιτοπλείσον Ἐφημερίδας, ἐνῶ σπανίως ὠμιλήσαν ἀπὸ τὸν ἀμβωνα τῆς ἀληθείας, καθὼς ῥήτορες πολύφοροι. Δὲν σφάλλει, ἀν παρηχηστικῆς γειτονεύον ταύτην ἀλλῆς τὸ ἐν τρίτον, καὶ ἄλλης ὀλιγώτερον μέρος, τῶν πολιτικῶν καὶ πολεμικῶν εἰδήσεων τῶν. Δὲν ἦσαν αὐταὶ ἐλευθεραὶ ἀπὸ τὴν ἐπιρροίαν τῆς κυριεῶντος πνεύματος αὐτοῦ, ἢ στασεως. Παρεγίνοντο συγχρόνως καὶ ἀπὸ τὸ πολὺ ἀλας τῶν ὑπερβολῶν, συμπεφυρμένων καὶ τῆτων ἀπὸ ἐν σμῆνος παραιορφώσεων.

Χρῶσσομεν νὰ εἰπώμεν ἐδῶ, ὅτι τὸ μέτρον τῶν ὑπερβολῶν (α), μάλιστ' αἱ τὰς πολεμικὰς εἰδήσεις, ὠφέλησε μὲ σημασιαν κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Ἄγωνος, διὰ τὰς ὅποιαις ἄλλοτε δυναμέδα νὰ ἐκδέσωμεν ἰσχυραὶ καὶ δικαιολογουμένας αἰτίας. Τὸ ἴδιον περὶ τῶν τοιοῦτων πνεύμα διέτρεξε καὶ μέχρι τέλους τῆς Πολέμου, ἢ τῶν 1829, διὰ τὰς φιλοτιμίας τῶν Στρατιωτικῶν, τὴν ἐσωτερικὴν ἐμφύχωσιν καὶ τὴν ὑπὸ λῆψιν τῆς ἐξωτερικοῦ. Ἐξάγεται δ' ἀπ' ὅλα, ὅτι παρὰ τὰς χρονολογίας καὶ τινὰ ἄλλα θέλει δεῖχθῆν ποτε διάφορος ἐκ διαμέτρῃ ἢ ἀληθῆς Ἰσορία τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὰ περιχόμενα εἰς τὰς Ἐφημερίδας.

Ἄλλ' ὁ τόσον δίκαιος ἄλλοτε σκοπὸς τῶν ὑπερβολῶν κατήτησεν ἀκολουθῶς καθ' ὅλα ἐν γενεὶ τὰς περιεργότερας περιστασεὶς εἰς τοιαύτην ἐπικινδυνῶν καταχρησιν, ὡσεὶ μὴτε αὐταὶ αἱ ἀγναὶ ἀληθείαι νὰ πισυῶνται. Τὸ πρᾶγμα ἐλαβεν εἶεν τιτὰ μαγικὴν, ἀλλὰ τόσον πλέον δεινῆν, ὅσον ἠνέξανον οἱ γενικοὶ κινδῦνοι καὶ αἱ μερικαὶ ἐμπάθειαι.

Τὸ ἑτερόμορον μόνον τῆς πνεύματος τῶν Ἐφημερίδων ἀπετέλεσε πολλάκις τὴν ἀμοιβαιαν ἀνακάλυψιν πολλῶν ἀληθειῶν, μάλιστ' αἱ τὰς πολιτικοῦ μέρους. Ὅτι ἐκρυπτεν, ἢ παρεμόρφωεν ἢ μίαν, ὡς μὴ συνίδον μετὰ σκοπεῖς καὶ τὴν ὑπὸ λῆψιν τῶν ἀνθρώπων, τῆς ὁποῖε ἢ ἠδελε νὰ ὑπερασπιζήται ἀθῶα, ἀλλὰ τυφλά, ἢ ὑπέκειτο νὰ θυμῆν διὰ φόβον, ἢ δι' ἐλπίδα πολιτικὴν, ἢ δι' ἀργυράχην τῆτο ἐκέρυττεν ἢ ἄλλῃ διὰ τῆς ἐναντικῆς λογῆς τοῦ πολιτικοῦ πνεύματος τῆς. Κατὰ τοῦτο μόνον ὠφέ-

ἦσεν ἢ ἀντιζηλία τούτων. Ὡς πρὸς τὰ πολεμικὰ ὅμως, συνέβη ὠσεπιτοπλείσον ὅλον τὸ ἐναντίον διὰ τοῦς κατεπείγοντας κινδύνους. Καὶ ὁ ἴδιος Ἐκδότης τῶν Χρονικῶν ἐφύλαττε Ἐξχωρισά, παρὰ τὰ ὅποια ἐδημοσιεῖεν, ὑπονήματα τῆς τελευταίας πολιορκίας, τοῦ περιωρῶμου Μεσολογγίος, μὴ δυναίμενος, ἢ μὴ κρινῶν συμφέρεσσαν τὴν αμείσον τότε δημοσιευσίντων. Εἰς τὴν ἰσορικὴν ἔξοδον τῶν πολιορκουμένων ἐπεσεν ἐπὶ τῶν σωρῶν τῶν νεκρῶν συναγωνισῶν του καὶ ὁ ἀγαθός οὗτος Σύντροφός τῶν, φέρων τὰς ἀπολεσθεῖσας ἐκτοτε ἀκριβεῖς σημειώσεις του.

(ἀκολουθεῖ.)

Πρὸς τὸν Συντάκτην τοῦ Χρόνου.

Συμπιραῖνον πολλοί, ὅτι ἢ Α. Μ. ὁ Βασίλειός μας μελιτῆ νὰ καταστήσῃ Καθίδραν τῆς Βασιλείας τὰς Ἀθήνας. Ἄλλοι σοχαζονται πὸ Ἄργος καὶ ἄλλοι τὸν Ἰσθμόν. Ἄλλ' ἡμῶν, μακρῶν τοῦ νὰ φρονήσωμεν τὰς Ἀθηναίους, σίβουμοι τὴν ἀρχαίαν λαμπρότητα τοῦ τόπου τῶν, θεωροῦμεν τὸ πρᾶγμα ἀδύνατον διὰ τῆς ἀκολουθῆσης λόγου.

Α. Διότι αἱ Ἀθῆναι δὲν εἶναι εἰς τὸ μέσον τῶν σημειρῶν ὀρίων τῆς Ἑλλάδος. Δὲν ἔχουσιν ὠδὲ κάμιναν ἀσφάλειαν ἐν περιπτώσει πολέμου. Αἱ ἀθάνατοι ἑθιμοτυπία δὲν σχηματίζουσι πλέον τὰ πρῶτα εἶνα.

Β. Διότι δὲν ἔχουσιν ἰδικὴν γῆν ἄλλῃ ἐκτός ἑαῖνης τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ἰζωρίων. Ἠγορασθῆ ὅλη ἀπὸ διαφορῆς. Ἀν ἰντυῶν ἀπορασίῃ ἢ Βασιλεῖα τὴν Καθίδραν τῆς ἑκῆς τοῦτο ἠέλει εἶναι, σοχαζόμεδα, ἰναντίον τῶν κανόνων τῆς οἰκονομίας, ἀπειτημένης σήμερον εἰς τὸ Βασιλικόν Ταμείον. Ὁ λόγος, διότι θέλει χρειασθῆ ἄρκετὰ μιλλιῶνα δι' ἀγορᾶν γῆς ἰσορκῆς εἰς ἀνίγρσιν τῶν Βασιλικῶν καὶ διαφορῶν ἄλλων τῆς Ἐπαρχίας Καταστημάτων. Ἐπομίνως φαίνεται καθ' ὅλα ἀνοικοδομητόν τὸ πρᾶγμα δι' ἑκείνους, ὅσοι θέλουεν νὰ κατοικήσιν εἰς τὴν Καθίδραν.

Γ. Διότι θέλουεν συμπίσει μίγαλα παρὰ πονα τῶν Πελοποννησίων ὡς πρὸς τὴν τιμὴν καὶ τὸ δύσκολον τῆς μεταβάσεως. Ἡ Ἠλοπονησίος πρῶτῃ ἰσθῶν ὅλα, ἰεργεῖται τὸν ἰσθμόν. Εἶναι τὸ μίγαλῶτερον Σῶμα παρὰ τὰ λοιπὰ Τμήματα τῆς Ἐπαρχίας. Εἰς τὴν ἰδιαν κατηγορίαν τῆς δύσκολῃς μεταβάσεως ἀναγοῦνται καὶ οἱ Δυτικοὶ Ἰσθμοί. Δίκαιον εἶναι εἰλοτα ταῦτα νὰ ἀνιγρῶσιν εἰς τὰς Ἀθῆνας διάφορα Σπουδαγῆρα πρὸς ἀιαντήσιν τῶν παλαιῶν.

Τὸ Ἄργος εἶναι Πόλις πλουσία ἰδικῆς γῆς, ἀρχαιοτάτη, κατοικοῦμένη πλείστος τῆς ἰσορκικῆς πόλεως, Ναυπλίου καὶ τῆς Σαλασσην. ἰσκρασῆ, καρποφόρος καὶ ἀναλογος δι' ἑκείνους, ὅσοι θέλουεν νὰ ἀποκτήσων κτήματα. Δὲν εἶναι ταχὺ δυνατόν πολλά τὸ νὰ κοπῆ δυνωρὲς εἰρυχωρῆ καὶ βαθῆ ἀπὸ τοῦ Γεωργίου μέχρι τῆς πόλεως, μὴ ἀκίχοντος περισσῶτερον τῶν δυω τρίτων τῆς ὠρας. Ἡ γῆ δὲν εἶναι περῶ δὲν τὸ ἔργον τοιοῦτως δὲν ἀποκαθίσταται πολυῖσοδον ὁ τόπος εὐεργεταται ὁ αὐτῆραγῶς τὸ ἀποθακατίζεται, καὶ μορῶνεται μίαν τῶν λαμπροτέρων Πόλεων τῆς γῆς. Ἰνῆ ἀμείσον συγκοινοῖαν τῆς μετὰ τὴν Σαλασσαν, τὸ συγατικόν τοῦτο προτήρημα τῶν Μεγαλοπόλεων, διόλου, ἢ μὴ δύσκολιαν ἀπυρον, ἠμποροῦν νὰ ἀνοσκηθῶσιν αἱ Ἀθῆναι, ἰσὺς ἀπορασθῆς Καθίδρα ὁ Πυραῖος, λαυβαῖων τὸ ὄνομα Νεῖα Ἀθῆναι.

Τὸ Ἄργος ἀσφαλίζεται κατὰ μῆτρον ἀπὸ τὸ

(α) Ἐνομοῖσι εἰς τὰ 1822. Μακρὰ, ἀλλὰ πῆρργο, πολλὰ, εἶναι ἢ ἰσορία καθ' ὅτουον τῆ ἀνβάντος. Ἐπὶ τὸ παρὲν ἄγομεν μόνον, ὅτι οἱ διακινῆται τὰ τότε πρᾶγματα, ἀρῶν ἀντισηχῶσαν μὲ ἰκίμορῆν διὰ τὴν ἀποσυχίαν τῆς ἰναντίον τοῦ Ζητοῦσίου ἰσκρασίας, καθὼς καὶ ἰκίμορῆ τῶν Ὀλύμπων ἀπὸ δὲν κατῶρθεσσαν, μεταχρησιζόμενοι ὄργανά τινος Ἀριστογείτας, τῆς Δυσίας ἢ τοῦλάχιστον τὸν ἀποδωγῶν τῆ Τηλεπλάντου ἐκ μέρους τοῦ Ὀδυσσεῦς ἀρῶν ἰκίμορῆ ὠ-ἰπὶ σφαγγῆ τῶν φρόνιμων Νουτῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν Παλάσκαρ, ὑπεσχίθησαν παρὰ πᾶσαν τῆς δέσιως τῶν ἀξιοσπρίτων καὶ ἀμοιβῆς χρηματικῆς εἰς ἑαῖνους, ὅστις ἰδύνατο νὰ ἰκίμωρῶσῆ τὴν δολοφονίαν τοῦ Ὀδυσσεῦς, μόνον δυνατόν εἰς τὴν Ἀποτολικὴν ἐπιρίαν κατὰ τὸν συγμῶς ἑκείνους. Καὶ ταῦτα ὅλα, καθὼς καὶ ἄλλοις ἄλλοι παθῶντων, ἀλλὰ τόσον ἰκίμωρῶν μέρους, ἰγίνοιντο, ὅτι τρομορῆ δύναμι τῆς ἐπιρίας ὑπὸ τῶν Μαχητῶν Παλάσκαρ τῆς Ἀραίας, τρομορῆς Στόλος ἰκίλιων ἀπὸ τῶν Ἑλλησπόντων, ἰσθβίρμζον τὸν ὅσον οὕτω καταπονητῶν τῆς Κερσονήσου καὶ ὅλης τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἰσκρασία τῶν ἀνομιῶν κρινόνται παντοῦ. Ἡ ἰσκρασία δὲν γινώσκει κανίνα πολίτην ἰσθρόν τῆς, πρὶν κατασθῆ αὐτὸ ἀληθῆς ἢ νόσθη καὶ ἀποσῶμα τοῦ σώματος τῆς. Τοιοῦτος δὲν ἢ τὸ ὄδυσσεῦς εἰς τὴν ἰσθρὴν ἰκίμορῆ, ἀν καὶ μετῆτα τὸ ἰσθβίρμζον εἰς ἰσθβίρμζον εἰς αὐτὸ ἀποσῶμα τῶν ἰσθρῶν, καὶ εἰς σημαντικὰ τὰ ἰσθβίρμζον Ματῶματα διὰ τὴν ἀνατροφῆν του εἰς τὸν ἀποσῶμα τῶν ἰσθρῶν τῶν ἰσθρῶν.

β Ἀκόμη καὶ εἰς τὰ 1824 ἰνομοῖζοντο οἱ Ἑλλῆνες ἠπατριῶτες καὶ θύματα ἰνῆς πολιτικῆς, ἰσὺς εἰς τοῦς Παρισίους ὠμιλήθη μεταξὺ τῶν Συνεδρῶν τῶν ἰσθρῶν κατὰ τὴν ἰσθρὴν ἰσθρῶν. ἰσθρῶν εἶναι ἔργον τῆς κολοσσῆς δύναμεις τῆς Ἀρκτοῦ ὁ Πόλεμος τῶν Ἑλλῆνων.

(α) Καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν πλαστῶν ἰσθρῶν.

συμφωνία τῷ προσωπικῷ διὰ τὰς οἰκονομικὰς ταύτας ὑπηρεσίας, τόσον σχετικὰς ἀναγκαζούτων.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἡ Σφαίρα Ἑφημερίδων Ἀγγλικῆς δημοσιεύει τὴν ἀκόλουθον ἀπάντησιν τοῦ Μιχαὶτ Ἀλῆ εἰς τὸ Γράμμα τοῦ Ναυάρχου Ρουσσίν, μὴ τὸ ὅποιον ἰδοκίμαζεν ὁ Πρίσβυτος οὗτος Γάλλος ἐν τὸν παρακινήσῃ νὰ δεχθῆ τὰς προτάσεις περὶ συμβιβασμῷ μὴ τὸν Σουλτάνου (α).

“Κύριε Πρίσβυ! Ἐλαβον τὴν Ἐπιτολήν σου τῆς 22 Φεβρουαρίου, τὴν ὅποιαν μ’ ἐνεχείρισεν ὁ ἀπὸ τὸς σου Ἐκπαιδευτής. Εἰς αὐτὴν δις ἐνεχείρισεν, ὅτι ἐκτός τῆ Ἀσπρῆ, τῆς Ἱερουσαλῆμ, τῆς Ναπολεόντος καὶ τῆς ἐν Συρίῳ Τριπόλεως δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ν’ ἀπαίτησῃ ἄλλας ἱπαραρχίας, καὶ οἱ χριστιῶ ἰντιμὸν ν’ ἀνακαλίσῃ ἀμείσως τὸ στρατιωτικόν μου. Πρὸς τοῦτο μὴ ἔδρασκον, ὅτι, ἀν ἀρνηθῶ νὰ πράξω τοῦτο, πρέπει νὰ περιμίσῃ σπουδαιότατα ἀποτέλεσματα. Ὁ δὲ Ἐκπαιδευτής σου, κατὰ τὰς ὁποίας τὸν ἔχεις δώσει ὁδηγίας. Ἰπαραρχίας καὶ διὰ ζωῆς ἡμετέρας, ἀν ἐπιμίσῃ εἰς τὰς ἀπαίτησίν μου, ἵνας ἐποιήσω Ἀγγλο-Γαλλικὸς στόλος ἡδραὶ φανῆ ἀπὸ τῶν παραλίῶν τῆς Αἰγύπτου.

Πρὸς Θεόν, Κύριε Πρίσβυ, μὴ ποῖον δικαίον ἀπαίτηται, νὰ κάμω ἐγὼ μίαν τοιαύτην ἔνστασιν; Ἐχω μὴ τὸν ἑαυτὸν μου τὸ ἴδιον ὀλόκληρον, καὶ εἰς ἐμὴ στέκι, ἀν θέλω, νὰ ἱπαραστατήσω τὴν Ῥουμλίαν καὶ τὴν Ἀνατολίαν. Δύναμαι ἀκόμη νὰ ἐκτελίσῃ περισσώτερα, ἔχων συντηγὸν μὴ τὸ ἴδιον. Ἰδρ κύριος τοσούτων ἱπαραρχίῶν, τικητῆς πανταχῶ, ἐνῶ ἡ κοινὴ γῆμισ ἡ ὑπέσχετο τὴν κυριότητα οἰκῆς τῆς Συρίας, ἐγὼ ἐβράδυνα τὴν πρόθεσιν τῶν στρατιωμάτων μου μόνον καὶ μόνον, διὰ νὰ φησθῶ χέσει ἀνωρελῆ αἰματός, καὶ νὰ λάβω καιρὸν νὰ συμβουλιθῶ τὰς διατάσεις τῆς Εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς.

Εἰς αὐτοβῆν τῆς μετριοφροσύνης καὶ διὰ τὰς ὁποίας ἔλαβον ἀπὸ σου ἔνστασιν τὸ ἴδιον μου, μὴ τὸν ὑπογράψω τὴν ὅποιον ἔγῳ ἰδρὴν νὰ ἐκτελίσῃ τοσάκι λαμπρὰς νίκαις, μὴ ζῆται σῆμρον νὰ παρατήσω, τὸν ὅποιον πρὸς τὸ παρὸν κατέχω τόπον, καὶ ν’ ἀνακαλίσῃ τὸ στρατιωτικὸν μου ἐκτός μίαν μικρὰν ἱπαραρχίαν, τὴν ὅποιαν οἰκομίσῃ εἰς τὴν ἴδιαν ἡμετέραν! Τὸ ἴδιον ἄλλο εἶναι ἀράγε, ἐμὴ μίαν καταδικῆ πολιτικῆ θανάτου ἱπαραρχίῶν μου;

Μολοτούτο θάρρῳ πεποιθὸς, ὅτι ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία δὲν θέλου ἐκτελίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ μ’ ἀποδύσω τὴν δικαιοσύνην καὶ ν’ ἀναγνωρίσω τὰ δικαιώματά μου, διότι εἰς τὰτο ἰντεχεται ἡ τιμὴ των. Ἰδρ, ἀν κατὰ δυστυχίαν χασώτῃν ἡμῶν ταύτην, τότε πλὴν ἀμειφόμενοι εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Ἰνδίας, καὶ προτιμῶν τὸν ἑαυτὸν θάνατον ἀπὸ τὴν κατασχῆσιν, θέλω ἀρροσιθῆ μὴτὰ χάρις εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἴδρου μου, ἰντεχεται νὰ τὸ ὑπηρετήσω ἀχρι τελειωταίας προῆς. Ἰοισατῆ εἶναι ἡ καθέρωσις ἀπὸ φησῆ καὶ ἡ Ἰσθμὸς μὴτὰ χορηγί πλὴν παρ’ ἐν παραδειγμα ὁμοίας ἀρροσιώσεως.

Ὅπως ἴδρα καὶ ἄν συμβῆ τὸ πρῶτον, ἰπαραρχίω, ὅτι ἡ Ἐξουσία σου θέλει ἀναγνωρίσει τὴν δικαιοσύνην τῶν δικαιωμάτων μου, καὶ ἰπαραρχίω τὴν παραδοχῆν, τῶν ὁποίων ἱκαμα τελει-

(α) Τὸ Κοινὸν ἰδρ κατὰ φημερίδος εἰς τὸν ἰπρ. 107 τῆς 1825 ἀφῆται διὰ δύο Ἐπιτολὰς τῆς παρὰ τῆς Ὀσμανικῆς Ἰσθμῆς Γαλλοῦ Πρίσβυτου Β. Ἰπασίν πρὸς τὸν Ἀντιβασιλέα τῆς Αἰγύπτου Μιχαὶτ Ἀλῆν, καὶ τὸν υἱὸν τὸν Ἰμβραχὴμ Πασσᾶν ἰπαραρχίω ἀπὸ τῆς 22 Φεβρουαρίου, 1825. Δημοσιεύονται διὰ τοῦτο μόνον τὴν ἀπάντησιν τοῦ Μιχαὶτ Ἀλῆ.

ταίων εἰς τὸν Χαλίλ Πασσᾶν προτάσει μὴ τὸ μίσην τῆς Ἐξουσίας σου.

Μὴ τοιαύτην ἰπαραρχίαν, Κύριε Πρίσβυ! γράφω πρὸς ἡμᾶς τὸ παρὸν φιλικὸν γράμμα καὶ τὸ ἐνεχειρίσω εἰς τὸν Ἐκπαιδευτή σου.

Μιχαὶτ Ἀλῆς Πασσᾶς τῆς Αἰγύπτου.

Πρὸς τὴν Α. Εξ. τὸν Βασιλέα Ῥουσσίν, ἰπαραρχίω τῆς Γαλλίας παρὰ τῆς Ἐφημερίδος.

Ἐξ Ἀλεξανδρίας 8 Μαρτίου 1825.

ΑΠΓΡΑΦΗ 8 Ἀπριλίου.

Ἐκ τῆς Ἑφημερίδος ἡ Ἀλβίων (Albion).

Ἄδεται, ὅτι διαπραγματεύσεις ἠρρηξαν, ἀφορῶσαι τὴν μόρφωσιν ἐν τῆς Ἰπαραρχίας, πρὶν ἢ ἱπαραλάβῃ ἡ Βυλλῆ τὰς συνιδριάσεις τῆς. Ἡμῖς δὲν ἰγυνομῖδα τὰ ἀδόμηνα ταῦτα πλὴν τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι κατὰ τὴν κοινὴν ὑπόληψιν, τὸ ὑπὲρ τῆς κοινῆς, ὅποιον ὑπάρχει τὴν σῆμρον, δὲν δύναται νὰ διατηρηθῆ πειραιτέρω. Ἡ ὁσοχὸς πολιτικῆς τῆς ἰγυνομῖδος τοσούτων θλιβερῶν συνεικιῶν ἰσωτερικῶς καὶ ἰξωτερικῶς, ὡς ἀρρηθῆσαι πλὴν τὸ Κοινόν, καὶ ἡ μεταρρῶθμισις αὐτῆς ἀποκαθίσταται ἐτι μᾶλλον ἀνευκτος καὶ ἀνεπιρρῶθμος.

— Τὸ δικροτον ὁ Μαλαβάρ 74 κανονίων ἐκπέλει αὐριον ἀπὸ τὸν λιμῆνα τῆς Σετθῆ, διευδυνόμενον εἰς τὴν Ἀσπρὴν θάλασσαν — Διταγῆσαν ἰπαραρχίω ἡ Βρετανία καὶ ἰπαραρχίω Δικροτον τὸ αὐτὸ μὴτὰς ν’ ἀπὸ τῆς ἰσωτερικῆς πρὸς τὴν Μισογίον, ὅπρ πολλὰ ἄλλα πλοία θέλουσι διευδυνθῆ κατόπι.

— Ἄδεται, (λέγει ὁ Sun) ὅτι μίγα μῆρος τοῦ ὑπὸ τῆς διατάγῆς τῆς Ναυάρχου Πάρκερ Στόλου διευδυνθῆται εἰς τὴν Ἀσπρὴν θάλασσαν.

Ἀπὸ Γράμματα τῆς Ἰωναντινουπόλεως (τῶν 20 Ἀπριλίου), φθᾶσαν τα εἰς Σύραν, μαρδάνομιν, ὅτι τὸ Ἀνατολικά καὶ Ἀπρτικά φρουρία τῆς Βοσπόρου καὶ Ἐλλησπόντου φυλάττονται ἀπὸ Ῥωστικά στρατιώματα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀναβαίνε εἰς 30,000. Περιμῖνοντα ἄλλαι 22,000. Τὸ Κοινόν κρίνει, ὅτι ἡ κοινολογηθεῖσα ἰρρηγῆ δὲν ἔχει τὸν τόπον τῆς.

— Γράμματα ἀπὸ Συῦρην φημερῶν εἰσιν, ὅτι ὁ Ἰμβραχὴμ Πασσᾶς ἀπὸ τῆς 4,000 Αἰγυπτῶν, διὰ νὰ παραλάβῃ τὴν πόλιν αὐτὴν. Ἐμῆνυσιν εἰς τὸν Πασσᾶν τῆς, ὅτι θέλει τὸν πολεμῆσῃ, ἀν δὲν παραδώσῃ τὸν τόπον. Οἱ ἐκτὸς Προξενιοὶ τῶν εἰνων Ἰωναντινῶν, προβλῖποντες τὴν ἀσφάλειαν τῆς πόλεως, παρητήρησαν εἰς τὸν Πασσᾶν τὴν ἀνάγκην τῆς νὰ παραχωρηθῆ τὴν Ἀρχὴν, ἀν δὲν δύναται ν’ ἀντιπαραταχθῆ. Θετικῆ καμῖα ἀπόκρισις δὲν ἔχει δοθῆ ἀκόμη.

Ὁ υἱὸς Ῥίμπελ Βασιλεῖς Χουρ Πασσᾶς διταγῆ νὰ κινήσῃ ἀπὸ Βελιγράδι εἰς τὴν Σύριαν. Ἐπὸς ταῦτα, ὅτι ὁ Σουλτάνος σκοπεύει εἰς πειραιτέρω φημερῶν ἰστομῖας, ἰσως ἀποβλῖπου τὴν συμπραξίαν ἄλλας, ἰαν χρειασθῆ, ἰπαραρχίω κινήσει τοῦ Ῥωστικῆ Στρατῆ ἰπαραρχίω τὸν Ἰμβραχὴμ Πασσᾶ, ἔχων τὴν ἰπαραρχίω τὸν κατ’ ὄλην τὴν Ἰωναντινὴν Ἐπικράτειαν.

Βεβαίωμῖδα τρόπον τινὰ καὶ ἰπαραρχίω ὅτι ἡ διαφημισθεῖσα μετὰ τῆς Σουλτάνου καὶ Μιχαὶτ Ἀλῆ ἰρρηγῆ δὲν εἶναι ὑπαραρχίω. Ὁ Σουλτάνος ἰπαραρχίω τεύετο μῆχρι τῆδε τὴν ὑπόθεσιν δὲν αἰτία ὑποψιῶν. Ἐνδυναμωθεῖς πλὴν τῶν ἀπὸ τὰ στρατιώματα τῆς Σουλτάνου τῆς, ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸ Μιχαὶτ Ἀλῆν ἡ Νὰ περιορισθῆ, ὅπρ τῆς ὁποίας ἰδιοικῆ πρὸ τῆς πολιτικῆς Ἐπαραρχίας β’ Νὰ ἔχη προσδιωριστῶν ἀπὸ τῆς Πόρταν τὸ ποσὸν τῆς κατὸ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν δύναμῶς τῆς. Ἡ Νὰ πληρῶν περισσώτερον παρὰ τὸν πρότερον φῶρον τὴν Πόρταν κτλ.

— Εἰς τὴν Ἰωναντινουπόλιν ὑπὸ τῆς ἰσωτερικῆς δυνάμεις τῶν Ῥωσῶν 11 ἰπαραρχίω 108 κανονίων, 8 φημερῶν 8 κανονίων, 2 κερβίται 26 κανονίων καὶ 3 ἰμβρῖκα 20 κανονίων. (Ἰσωτερικῆ κανόνια 1748.) Ὁ Στόλος οὗτος, διευδυνόμενος ἀπὸ τὸν Ναύαρχον Μ. Λαζαριφ εἰρῖσκειται τὸν Μπυγινκεδρὸν ἀντιμετρῶ τῆς Ῥωσικῆς Πρεσβείου.

— Ἰγυνομῖδα πολλὰ περὶ τῶν νῆων σχεδίων τῆς Σουλτάνου ἀδίσποτα ὁμοσπονδία πρὸς τὸ παρὸν. Ἐξόγεται ἰσωτερικῆ το, ὅτι ἡ κατὰ τῆς τῆς Ἰμβραχὴμ Πασσᾶ δὲν ἰπαραρχίω νὰ ὀρροσθῆ ἰπαραρχίω τῆς, ἐμῆ ὑπὸ τὸς οἰκῆς ἰσωτερικῆς ἰπαραρχίω μὴ τῆς μῆχρι τῆδε προδοσῆ του τέλους.

— Ἐσῶτῶς βεβαίωμῖδα τὸ φθᾶσιν 6 δικροτῶν Ἀπρλικῶν εἰς τὴν Μάλταν, καὶ ἡ διαταγῆ τῆς ἰπαραρχίω τῆς εἰς τὴν Μισογίον Ἀγγλικῆς Μορρας εἰς τὸ ἴδιον μῆρος.

— Εἰς τὴν Βῆρλαν τῆς Συῦρην ἰπαραρχίω φθᾶσαν 3 δικροτα Γαλλικά καὶ 1 φημερῶν 2. Μὴ ποῖον σκοπὸν ἀρροσιώται.

— Τὰ Στρατιώματα τῆς Νικοκῆρου βεβαίωμῖδα, ὅτι εἶναι ἰστομῖδα νὰ ἰπαραρχίω βεβαίωμῖδα εἰς τὰ πλοία. Ἰγυνομῖδα ἰπαραρχίω, πῶ θέλουσι διευδυνθῆ, ἀν ἰπαραρχίω βεβαίωμῖδα.

ΒΑΡΑΡΙΑ. Μόναχον, τῆς 1 Ἀπριλίου.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς φημερῶν εἰς τὴν Βιέννη Βασιλικῶν Σύμβουλον τῆς πρεσβείας Κ. Κίστερ, διπλωματικῆς τῆς Πράκτωρα παρὰ τῆς Αὐλῆς τῆς Μεγαλειότητος Βασιλεῖς τῆς Ἐλλάδος. (Ἑφημερίς Τριετις.)

Διὰ συνδρομῆς γίνονται, εἰς μὴν τῆς Σεπτεμβρίου παρὰ τῆς Ἐκδόσεως τοῦ Χρόνου, εἰς διὰ τὰ λοιπὰ μῆρη τῆς Ἐπικρατείας διὰ τῶν Ἐπιστῶν τῶν Ταχυδρομῶν